

ÎNTELEGHEREA ȘI LEGĂTURA FRĂȚEASCĂ

„Marele preot Eliașib s-a sculat împreună cu frații săi, preoții, și au zidit Poarta Oilor. Au sfințit-o și i-au pus ușile; au sfințit-o de la turnul Mea, până la turnul lui Hananeel.

Alături de Eliașib au zidit și oamenii din Ierihon; alături de el a zidit și Zacur, fiul lui Imri. Fiii lui Senaa au zidit Poarta Peștilor. Au acoperit-o cu scânduri, și i-au pus ușile, încuietorile și zăvoarele.

Alături de ei a lucrat la dregerea zidului Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț; alături de ei a lucrat Meșulam, fiul lui Berechiah, fiul lui Meșezabeel; alături de ei a lucrat Tadócc, fiul lui Baana; alături de ei au lucrat tecoiiții, ai căror frunțași nu s-au pus în slujba Domnului. Ioiada, fiul lui Paseah, și Meșulam, fiul lui Besodia, au dres poarta cea veche.

Au acoperit-o cu scânduri, și i-au pus ușile, încuietorile și zăvoarele. Alături de ei au lucrat Melatia, gabaonitul, Iadon, meronotitul, și oamenii din Gabaon și Mițpa, până la scaunul dregătorului de dincoace de râul Eufrat; alături de ei a lucrat Uziel, fiul lui Harhaia, dintre argintari, și alături de ei a lucrat Hanania, dintre făcătorii de mir.

Au întărit Ierusalimul până la zidul cel lat. Alături de ei a lucrat Refaia, fiul lui Hur, care era mai mare peste jumătate din ținutul Ierusalimului. Alături de ei a lucrat, în fața casei sale, Iedaia, fiul lui Harumaf, și

alături de el a lucrat Hatus, fiul lui Haşabnia. O altă parte a zidului și turnul cuptoarelor au fost drese de Malchia, fiul lui Harim, și de Haşub, fiul lui Pahat-Moab.

Alături de ei a lucrat, cu fetele sale, Şalum, fiul lui Haloheş, mai-marele peste jumătate din ținutul Ierusalimului. Hanun și locuitorii Zanoahului au dres Poarta Văii. Au zidit-o, și i-au pus ușile, încuietorile și zăvoarele. Ei au făcut o mie de coți de zid până la Poarta Gunoiului. Malchia, fiul lui Recab, mai-marele peste ținutul Bet-Hacheremului, a dres poarta Gunoiului. A zidit-o și i-a pus ușile, încuietorile și zăvoarele. Şalum, fiul lui Col-Hoze, mai-marele peste ținutul Miţpa, a dres Poarta Izvorului.

A zidit-o, a acoperit-o cu scânduri, și i-a pus ușile, încuietorile și zăvoarele. A făcut zidul iazului Siloe lângă grădina împăratului, până la treptele care poartă din cetatea lui David. După el Neemia, fiul lui Azbuc, mai-marele peste jumătate din ținutul Bet-Turului, a lucrat la dregerea zidului până în fața mormintelor lui David, până la iazul care fusese zidit, și până la casa vitejilor.

După el, au lucrat levitii, Rehum, fiul lui Bani, și alături de el a lucrat, pentru ținutul său, Haşabia, mai-marele peste jumătate din ținutul Cheila. După el au lucrat frații lor, Bavai, fiul lui Henadad, mai-marele peste jumătate din ținutul Cheila; și alături de el Ezer, fiul lui Iosua, mai-marele Miţpei, a dres o altă parte a zidului, în fața suişului casei armelor, în unghi.

După el, Baruc, fiul lui Zabai, a dres cu râvnă o altă parte, de la unghi până la poarta casei marelui preot Eliaşib. După el, Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoţ, a dres o altă parte, de la poarta casei lui Eliaşib, până la capătul casei lui Eliaşib. După el au lucrat preoții din împrejurimile Ierusalimului.

După ei, Beniamin și Haşub au lucrat în dreptul casei lor. După ei Azaria, fiul lui Maaseia, fiul lui Anania, a lucrat lângă casa lui. După el Binui, fiul lui Henadad, a dres o altă parte, de la casa lui Azaria până la unghi și până la colț. Palal, fiul lui Uzai, a lucrat în fața unghiului și în fața turnului de sus care iese înainte din casa împăratului, lângă curtea temniței.

După el a lucrat Pedaia, fiul lui Pareoş. Slujitorii Templului, care locuiesc pe deal, au lucrat până în dreptul Porții Apelor, la răsărit, și până în dreptul turnului care iese în afară. După ei, tecoții au dres o altă parte, în dreptul turnului celui mare, care iese în afară până la zidul dealului.

Deasupra Porții Cailor, preoții au lucrat fiecare înaintea casei lui. După ei, Ţadoc, fiul lui Imer, a lucrat înaintea casei lui. După el, a lucrat Şemaia, fiul lui Şecania, păzitorul porții de la răsărit. După el, Hanania, fiul lui Şelemia, și Hanun, al șaselea fiu al lui Ţalaf, au dres o altă parte a zidului.

După ei, Meşulam, fiul lui Berechia, a lucrat în fața odăii lui. După el, Malchia, dintre argintari, a lucrat până la casele slujitorilor Templului și negustorilor, în dreptul porții Mifcad, și până la odaia de sus din colț. Argintarii și negustorii au lucrat între odaia de sus din colț și Poarta Oilor.“

Capitolul trei din cartea lui Neemia ne arată foarte clar ce mare importanță au, pentru desfășurarea unei activități solidare în Împărăția lui Dumnezeu, înțelegerea între credincioși și legătura frățească. În acest text, remarcăm, pe de o parte, marea varietate a lucrătorilor care și-au unit eforturile în vederea realizării acestui proiect și, pe de altă parte, stăruința lor fermă în solidaritatea care îi

leagă împreună, pentru avansarea lucrărilor de reconstrucție.

1. Să vedem mai îndeaproape primul aspect: varietatea muncitorilor constructori. Desigur ne-am aștepta ca Neemia, având în vedere această lucrare în condiții grele, să procedeze la alegerea unor lucrători specialiști, zdraveni și îndemânatici. Or, lucrurile se petrec exact invers. Neemia, dovedindu-se un constructor priceput și totodată un bun conducător, hotărăște ca toți cetățenii, fără nici o deosebire, să participe la această lucrare. Ei trebuie să înțeleagă că restaurarea orașului este datoria tuturor, un lucru de care sunt responsabili cu toții. Fiecare trebuie să se implice în acest proiect și fiecare are posibilitatea să facă acest lucru. Procedând astfel, Neemia asigură nu numai accelerarea ritmului lucrărilor, dar și întărirea și adâncirea climatului de înțelegere între lucrători, a relațiilor frățești. În felul acesta, devine tot mai vie conștiința unității lor spirituale, ceea ce este foarte important pentru reușita misiunii încredințate de Dumnezeu. Nimic nu-i mai încurajator pentru inimile oamenilor ca gândul că, purtând împreună o mare povară, lucrează uniți spre a câștiga cu orice preț biruința.

Așadar, observăm aici o reprezentare extrem de interesantă a diverselor categorii de locuitori, alcătuind cu toții o adevărată asociație, unindu-și laolaltă inimile și brațele pentru reconstrucția orașului.

Putem număra aici vreo 35 de grupuri care, deși se deosebesc din punct de vedere profesional, lucrează totuși cot la cot, având aceeași țintă. Marele preot și toată ceata preotească, conducătorii spirituali ai poporului, sunt exemplu de consacrare, dovedind că darurile duhovnicești și slujba sfântă care le-au fost încredințate nu numai că nu-i împiedică, dar chiar reprezintă un îmbold pentru ei să pună mâna pe lopată. Ei arată că nu se dau înapoi de la o muncă atât de anevoioasă și nu ezită să-și murdărească

măinile îndepărtând molozul sau manipulând materialele de construcție: pietre, nisip, pământ. Alături de preoți, apucă lopata și giuvaergii, negustorii, făcătorii de mir și diverse leacuri, precum și nobilimea celor două districte ale Ierusalimului. Desigur unora le-a părut istovitoare munca, nefiind deprinși să care piatră sau să tencuiască; alții vor fi ajutat cu multă stângăcie. Dar, după cum reiese din context, toți lucrau cu bucurie, contribuind la avansarea lucrărilor, fie că erau deprinși sau nu cu această activitate.

Un alt lucru pe care îl observăm aici este că nu numai bărbații și tinerii se ocupă de zidărie, dar și femeile vin să dea o mână de ajutor, după puterile lor. Iată ce se precizează la versetul 12: **„Alături de ei a lucrat, cu fetele sale, Șalum, mai-marele peste jumătate din ținutul Ierusalimului“**, deci familia unuia dintre conducătorii orașului. Și nu numai locuitorii orașului iau parte la lucrări, dar li se alătură și oameni veniți din provincie. Astfel, unii au venit de pe dealurile Iudeii, alții de pe valea Iordanului, socotind ca o cinste posibilitatea de a participa la reconstrucția Ierusalimului, în timp ce locuitorii Capitalei se bucură de prezența lor și le apreciază dedicarea, muncind laolaltă într-o strânsă legătură frățească.

Toți acești constructori ar fi preferat să lucreze în punctele mai importante, în locurile mai cu vază - de exemplu la zidurile din apropierea Templului; dar după cum profesiile lor erau variate, tot astfel se deosebeau între ele și punctele de lucru. Nu-și alege fiecare unde să lucreze, ci se duce acolo unde este trimis de Neemia: la Poarta Oilor, la Poarta Văii, la Poarta Gunoiiului sau la zidul iazului Siloe, lângă grădina împăratului... Este o priveliște de-a dreptul minunată să vezi toți acești bărbați și femei atât de diferiți ca profesie și poziție socială, bogați și săraci, zdraveni și firavi, îndemânatici sau stângaci, angajați cu toții, cu bucurie și curaj, într-o muncă fizică atât de grea.

O mare diversitate de oameni strâns uniți și deplin solidari, pentru realizarea aceluiași obiectiv.

În orașul Chartres din Franța, există o minunată catedrală gotică datând din sec. XII. Când s-a început construcția ei, au fost gata să participe la lucrări toți credincioșii din regiune. Istoria spune că s-au înhămat la muncă pentru căratul pietrelor de la vreo 10 kilometri distanță chiar și nobilii ținutului - iar soțiile lor s-au asociat cu țărăncile din partea locului, ca să pregătească de mâncare lucrătorilor. Elanul a fost așa de mare, încât au venit până și orbii și ciungii din împrejurimi, cântând și rugându-se pe șantier. S-au adunat oameni atât de diferiți între ei, dar toți alcătuind o singură familie solidară în opera de construcție. Așa a luat ființă această catedrală care este admirată și astăzi de mii și mii de vizitatori, splendidă prin armonia formelor și cele vreo 4 000 de vitralii colorate. Diversitatea lucrătorilor care au participat la realizarea acestei opere de artă a creat bogăția și frumusețea ei aparte.

Și tocmai aceasta ne lămurește Noul Testament, scoțând în relief zidirea Ierusalimului duhovnicesc, a Templului spiritual al lui Cristos, prin unirea și solidaritatea constructorilor, care își pun la contribuție întreaga lor capacitate și energie, marea lor varietate de talente și daruri spirituale. Apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Corint: „*Sunt felurite daruri, dar este același Duh; felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și*

același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește“ (1 Cor. 12.4-11).

Iar apostolul Petru ne îndeamnă: „*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*“ (1 Pet. 4.10).

Da, în Împărăția lui Dumnezeu, la zidirea Ierusalimului spiritual, nu există șomaj. Fruntașii din Tecoa, amintiți la versetul 5 din Neemia 3, sunt singurii care nu s-au pus în slujba Domnului, prin aceasta autoexcluzându-se din solidaritatea frățească a lucrătorilor, respingând astfel bogatele binecuvântări de care ar fi putut beneficia. Așa se întâmplă și azi cu toți aceia care nu se declară disponibili să lucreze pentru Domnul printre semenii lor, ci se exclud singuri de la binecuvântarea și roadele acestei părtașii frățești. Cine nu lucrează împreună cu ceilalți urmași ai Domnului pentru înaintarea Evangheliei, dovedește prin această atitudine rezervată că încă nu a priceput valoarea mântuirii sale, că inima lui încă nu este cuprinsă de puterea credinței și nu a experimentat personal iertarea, mântuirea și sfîntirea care ne sunt puse la dispoziție prin jertfa Domnului Isus Cristos; neimplicarea cuiva în lucrarea de lărgire a Împărăției lui Dumnezeu dovedește că el încă nu a aflat harul măreț al pocăinței și nașterii din nou, deși poate lăsa impresia că este o persoană evlavioasă, adoptând un limbaj specific omului pios.

Să ne bucurăm, deci, din adâncul sufletului, și să ne exprimăm profunda noastră recunoștință înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că putem face parte cu toții din asociația atotcuprinzătoare a celor ce fac lucrarea Lui. Să ne bucurăm de faptul că Domnul chiar a rânduit o mare diversitate de lucrători pentru înaintarea Împărăției Sale, să-I fim recunoscători că fiecare creștin este menit să lucreze alături de altul, sau unul după altul. Cel ce trudește cu brațele împreună cu cel ce păstorește sufletele, zidarul

muncind lângă plugar, giuvaergiul venind pe urmele medicului sau artistului, și așa mai departe, fiecare trebuie și poate să ajute la zidirea Ierusalimului. Și femeile sunt chemate să ia parte - așa cum se poate vedea din exemplul oferit de fetele lui Șalum în textul nostru - contribuind și ele la mărturisirea credinței printre semenii noștri. Oriunde ne-ar fi locul: sus, lângă clădirea Templului sau jos la Poarta Gunoiului, pe amvon sau la strung, pe ogor sau în birou, în bucătărie sau în atelierul artistului, acolo unde suntem așezați de Domnul, pretutindeni ni se dă posibilitatea să zidim Ierusalimul duhovnicesc, să slujim semenilor noștri, ajutându-i să-L afle pe Mântuitorul.

Trebuie să înțelegem foarte clar această realitate minunată, și anume că noi am fost rânduiți cu toții nu numai pentru mântuire, dar și pentru slujire; că marele Arhitect divin, Domnul Isus Cristos, dorește să vadă conjugându-și eforturile o mare varietate de lucrători, pentru promovarea tuturor asociațiilor Săi - aceasta reflectând măreția lucrării de răspândire a Evangheliei, pentru lărgirea Împărăției lui Dumnezeu.

2. Dar să urmărim mai îndeaproape a doua parte a capitolului 3 din cartea lui Neemia, unde remarcăm o profundă solidaritate între toți lucrătorii, în activitatea lor comună, în ciuda marii lor diversități. De fapt, ce îi ținea pe ei laolaltă? În ce consta forța care îi unea atât de profund? Găsim trei motive:

a. În primul rând, ei aveau o țintă comună. Erau solidari pentru că aveau un scop unic: opera de reconstrucție. Într-adevăr, cele 35 de grupuri de lucrători aveau în vedere un obiectiv comun: restaurarea Ierusalimului. Accentul nu cade pe locul nostru de muncă, poarta noastră, zidul nostru, pentru că nimic nu se face pentru slava cuiva, nu lucrează unii independenți de ceilalți, ci se vorbește despre o activitate comună. Cu toții urmăresc aceeași țintă. La fel și în Noul Legământ, chiar dacă fiecare este plasat într-un

anumit loc, lucrând pentru un anumit oraș sau pentru un anumit popor, totuși, ne aflăm cu toții sub călăuzirea ace-luiași Dumnezeu.

Și tocmai această hotărâre clară și unică, această țintă comună era primul factor unificator care îi lega puternic între ei pe toți lucrătorii lui Neemia.

Da, solidaritatea creștină vizează întotdeauna un țel constructiv; creștinii sunt solidari pentru o țintă ziditoare.

Țelul unic al credincioșilor din Noul Testament fiind construirea Noului Ierusalim, aceasta reprezintă cea mai tainică legătură care ne unește inimile și ne înflăcărează râvna pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, cu toată varietatea talentelor și darurilor noastre.

Apostolul Pavel a acționat foarte energic atunci când s-au ivit dezbinări în Biserica din Corint, unii zicând că sunt urmașii lui Pavel, alții ai lui Apolo, unii ai lui Petru, iar alții ai lui Cristos. Dar Pavel li se adresează, muștrându-i: „*Oare Cristos a fost împărțit?*” Pe apostol nu-l supăra existența diverșilor creștini, nici multele cercuri de lucrători devotați. Dimpotrivă! Numai să se aibă în vedere o singură țintă, lucrarea pentru un singur scop, având un singur Domn, pășind pe un singur drum: predicarea lui Cristos și zidirea Împărăției Sale.

Oare gândindu-ne la adâncă solidaritate dintre lucrătorii lui Neemia și privind la lucrarea creștină de astăzi nu ni se rupe inima? Evident că nu ne supără varietatea Bisericilor, nici nu ne îndurerează diversitatea cercurilor creștine. Înțelegem că diversitatea aduce îmbogățire. Dar dureroase și umilitoare apar lipsa de pricepere și dezbinarea dintre diversele grupuri, mai cu seamă în privința țintei care se urmărește. Observăm o lipsă de considerație față de Împărăția lui Dumnezeu, despre care suntem cu toții de acord că este într-adevăr „Împărăția Lui” și nu a noastră - opera Lui și nu a noastră. De asemenea, ne întristează optica îngustă, sectară a unor grupuri creștine care pretind că poarta

Ierusalimului pe care o zidesc ei este unică, deși de fapt cetatea aceasta are 12 porți; sau chiar susțin că reconstrucția zidurilor din Împărăția lui Dumnezeu este monopolul lor. Astfel, prin lipsa de coeziune pentru o țintă clară, ni se împrăștie forțele și, în loc să beneficiem de o slujbă rodnică, avem parte de pagube însemnate.

Apostolul Pavel spune că, deși Trupul lui Cristos are diferite mădulare, el este unul singur. Pot exista mai multe provincii care alcătuiesc o țară; la fel există mai multe Biserici locale, dar în definitiv ele culminează în Biserica universală a Domnului Isus Cristos. Printre credincioșii care tratează cu toată considerația și seriozitatea rugăciunea: „vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, sfințească-se Numele Tău“, care păstrează viziunea locului încredințat pentru o lucrare plină de râvnă, în sfera largă a Împărăției lui Dumnezeu, se pot vedea tot mai mult binecuvântarea Domnului și propășirea lucrării lor. De aceea trezirea spirituală a unor grupuri creștine este un semn de înviore și bucurie, dacă obiectivul urmărit este realizarea unei opere comune și necesitatea unei solidarități depline, în spiritul Evangheliei lui Cristos.

b. Dar, solidaritatea dintre lucrătorii lui Neemia nu se limitează la o țintă comună. Pe lângă faptul că au aceeași țintă, ei lucrează și după același plan. Căci dacă fiecare din cele 35 de grupuri și-ar fi făcut un plan propriu de lucru, schimbând după bunul lor plac planul întocmit de Neemia, ce s-ar fi ales din toată construcția? Desigur că proiectul ar fi fost ruinat, spre marea satisfacție a dușmanilor. Însă, ceea ce ne bucură este că toate grupurile s-au orientat riguros după planul omogen întocmit de Neemia, care s-a dovedit a fi un plan atât de măreț. Potrivit acestui plan, zidurile au fost clădite pe stâncă, astfel încât și astăzi mai există temelia de pe vremea lui Neemia; încă se mai pot vedea treptele sculptate în stâncă, ceea ce dovedește că a fost vorba despre o lucrare bine chibzuită și solidă.

Așa a luat ființă zidul acela atât de rezistent, astfel că dușmanii care la început vorbeau în batjocură, s-au mâniat când s-au trezit că planurile lor fuseseră zădărnice.

Solidaritatea în respectarea planului de construcție văzută prin prisma Noului Testament are o mare însemnătate, și este indispensabilă pentru reușita lucrării. Deja pe vremea apostolului Pavel și-au făcut apariția o seamă de erezii care tindeau să schimbe planul Evangheliei adus de Cristos, să reducă sau să lărgească unele porțiuni ale ei, să încurce lucrurile prin adăugarea la cerințele Evangheliei a unor dispoziții extrase din Legea lui Moise. La un moment dat, apostolul Pavel se vede nevoit să-i avertizeze pe creștinii din Galatia zicând: „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din Cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*“ (Gal. 1.8).

Să ne ferim, deci, a încerca schimbarea planului divin. Pavel admite, în termeni clari, varietatea grupurilor de lucrători și rabdă săgețile arzătoare ale celor care îl atacă direct și lucrează împotriva învățaturii lui. Însă, apostolul este preocupat de un singur lucru: propovăduirea lui Cristos. Atunci când se aduce atingere planului Evangheliei, este amenințată toată structura învățaturii creștine și prin aceasta se dă apă la moara Diavolului.

În decursul vremurilor, s-a întâmplat ca Bisericile creștine să păcătuiescă grav față de planul Evangheliei: fie că au făcut loc în sânul lor unei teologii lipsite de credință, prin a cărei critică și disciplină s-a încercat amputarea Evangheliei lui Cristos și zdruncinarea autorității Sfintei Scripturi; fie că s-au îndepărtat de la normele simple ale Bibliei, amestecându-se firea cu duhul – sau în loc de acte creștinești să se prefere metode lumești îmbrăcate cu tradiții pompoase, dar lipsite de puterea mântuitoare a Evangheliei.

S-a încercat chiar să se treacă peste standardele Bibliei, adoptându-se o formă de generozitate universală, care să

cuprindă pe toți oamenii, fără a se ține seama de atitudinea lor față de Persoana lui Cristos și Evanghelia Lui, sau de mărturia lor personală cu privire la jertfa de pe Golgota. Dar judecând bine lucrurile, pentru o clădire potrivită, sunt absolut necesare ambele părți: generozitatea divină și sufletul omenesc, cu respectarea planului de lucru pe care Domnul Însuși l-a întocmit și l-a destinat să fie fundamentul Bisericii Sale. Și aceasta nu-i decât Evanghelia curată despre Cristos Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Tatăl ceresc prin moartea Sa pe cruce, deschizându-ne drumul către Cetatea Cerească.

Apostolul Ioan spune : „*Orice duh care mărturisește că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu*“. Pe de altă parte, cine este înclinat să schimbe planul Evangheliei, acela poate fi recunoscut astfel : „*și orice duh, care nu-L mărturisește pe Isus*“ Care a venit în trup ca fiind Fiul lui Dumnezeu - „*acela nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist*“ (1 Ioan 4.3). Să ținem deci cu toată puterea la planul integral al Scripturii. Unirea totală și izbânda deplină în înaintarea zidirii se realizează printr-o solidaritate fermă, care se sprijină pe planul unei Evanghelii depline, din care nu se scoate nimic și nu i se adaugă nimic, Isus Cristos, fiind piatra unghiulară a clădirii.

c. Ajungem acum la al treilea factor care a întărit spiritul de solidaritate caracteristic lucrătorilor lui Neemia. După cum am văzut, ei au avut o țintă comună și un plan comun cărora li s-a adăugat o forță interioară dovedită prin dragostea și aprecierea reciprocă. Lucrătorii deprinși cu efortul fizic nu i-au luat în răs pe giuvaergii sau dregătorii care mânuiau lopata sau mistria cu o anumită stângăcie. Preoții nu-i disprețuiesc pe cei ce cară poveri. Fiicele lui Șalum nu sunt desconsiderate de ceilalți. Dimpotrivă. Vedem că toți se apreciază și se ajută reciproc. Nu acționează unul împotriva altuia, ci așa cum îi descrie textul citit la început: unul lângă altul, unul după altul, unul alături de altul și toți laolaltă.

Iubirea frățească și aprecierea reciprocă manifestate printre creștini sunt și vor continua să fie până la capăt niște elemente foarte importante pentru atingerea obiectivelor Împărăției lui Dumnezeu - de ele depinde mult reușita lucrării Evangheliei. De fapt, noi nu suntem înclinați să iubim prea lesne și să apreciem pe cineva, mulți din jurul nostru nefiindu-ne deloc simpatici. Mai degrabă credem că părerea noastră este cea mai corectă, că metoda noastră de lucru este cea mai bună, că felul nostru de a predica este cel mai indicat. Această atitudine merge atât de departe că, la un moment dat, ajungem să ne îndrăgostim de noi înșine și să-i disprețuim pe ceilalți lucrători. Consecința este ruperea legăturii frățești și încetinirea ritmului lucrării, fiindcă Îl întristează pe Duhul Sfânt, Cel ce trebuie să îndemne și să călăuzească pe toți slujitorii Domnului.

De aceea să ne rugăm cu stăruință cerând lui Dumnezeu mai multă smerenie și dragoste de frați, pentru a-l putea aprecia pe aproapele nostru și a-l privi mai presus de noi înșine. Să nu ne gândim că frații sau surorile noastre sunt mai lipsiți de daruri și mai puțin îndemnatici decât noi, lipsiți de curaj, înceți sau stângaci în acțiunile lor și, de aceea, mărturia lor n-ar putea fi suficient de rodnică, iar aportul lor în slujba Domnului mai nesemnificativ decât al nostru. În privința aceasta ne putem înșela grozav, fiindcă nu noi zidim Ierusalimul, ci Cristos Însuși face acest lucru. Noi suntem doar salahorii Lui. Nu vorbirea noastră va putea atinge conștiința oamenilor pentru a-i convinge să vină la pocăință, ci aceasta este opera Duhului Sfânt. Pocăința și credința nu sunt lucrarea noastră, ci opera marelui a harului unic al Domnului Isus. Duhul Sfânt poate să Se folosească chiar și de slăbiciunea și stângăcia noastră, pentru a zidi minunatul Templu al lui Dumnezeu.

Fie ca, meditând la toate aceste lucruri, noi toți cei care Îl iubim pe Cristos și suntem rânduiți pentru a duce

la bun sfârșit lucrarea Lui, să căpătăm mai multă lumină pentru a înțelege mai bine măreția spiritului de solidaritate frățească și de unitate în lucrarea Domnului! Fie că aparținem unuia sau altuia din grupurile de lucrători ai Evangheliei, să lucrăm cu râvnă și devotament la porțiunea de zid care ne-a fost repartizată, acolo unde ne-a așezat Domnul, urmărind împreună aceeași țintă: lărgirea Împărăției lui Dumnezeu; urmărind împreună planul: întreaga Evanghelie despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu; legați împreună prin dragoste frățească și apreciere reciprocă, așa cum spune apostolul Pavel: „...*în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși*“ (Fil. 2.3b). Atunci vom lucra și noi cu mai multă râvnă aducându-ne aportul la zidirea Ierusalimului duhovnicesc, pentru gloria mărețului nostru Domn Isus Cristos.